

ja de aad ikke en Gang en frist Kartoffel eller en Kaalstok; thi der var nok af Torstehoveder, Brød og mange andre forskjellige Ting. Man troede, at Svinene vare saa indskrænkede, at de aad alle de farlige Stoffer, og naar de kom i Svinene, saa fordervede de Kjøbenhavnerne, og saa kom der Difteritis over hele Landet, og saa var Ulykken forførdelig! Altsaa hvad vi her have at troste os ved, er ikke den høie Regjering, som er saa bange for Difteritis, at den vil have Net til at gjøre Folk en hel Del Uleilighed med disse Løsepladser, nei, de eneste Medskabninger, vi have at troste os med i Kjøbenhavn, ere Rotterne, thi de ville nok sørge for, at der bliver fortæret saa Meget, at hele Forraadningsprocessen derude ikke kan sprede sig over Byen. Med disse korte og smagfulde Bemærkninger har jeg tænkt, at det kunde være rigtigt at spørge det høie Thing, om vi skulle have denne Lov. Jeg kan godt forstaa, at mange Mennesker ere saa sintfølende, at de ikke ville erkjende, at de have begaaet en Feiltagelse, og man mener saa, at det gjør ikke videre, naar det faar Lov at gaa et lille Gran endnu. Jeg kan forstaa, at naar den Lov skulde hæves, saa kunde man sige, at hvad der blev gjort i Fjor, var ikke rigtigt, og det vil man ikke sige. At vi overfor Udlandet tog nogle Forsigtighedsregler og gjorde, hvad der var fornuftigt, det kunde vi Alle være enige om, jeg ogsaa, men at man gif hen og forbød Løsepladser og hvad dermed staar i Forbindelse og lod Alt det spredes paa 60—70 Steder i Stedet for paa en 3—4 Steder, hvor det i Stedet for at raadne, kunde blive fortæret af Dyr, det forstaa jeg ikke. Og allermindst kan jeg forstaa, at man gaar hen og dræber Svinene, selv om de ikke vare syge; det ansjer jeg for at grænse til det rent Vatterlige. Jeg er overbevist om, at den Tid er ikke fjern, da vi paa en fornuftig Maade kunne faae ordnet Dagrenovationen i Kjøbenhavn, dels ved Magistratens, dels ved Regjeringens Foranstaltninger. — Dette er den rent hygieiniske Side af Sagen, men jeg skal nu omtale den finantzielle Side. De Mennesker, for hvem saa mange Svin bleve stukne thjel, og for hvem Husene bleve brudte ned, vare ganske vist meget uheldigt stillede, men jeg vil foruden dem nævne en anden Faktor, nemlig Kjøbenhavns Kommune. Nu er der gaet et Aar. Det første Aar maatte Vognmændene tjøre Skarnet ud og se, hvorledes de kunde blive af dermed, men det er ikke Vognmændene, der lide ved denne Lov, det er Kjøbenhavns Kommune. Der ligger nu klare Fortegnelser over, hvad Tabet finantzielt vil sige. Det er ikke Smaapillerier, thi den

Slags reiser jeg mig ikke for at omtale her i Forsamlingen, men i dette Dieblif betaler Kjøbenhavns Kommune mellem et og to Hundrede Tusinde Kroner aarlig mere end tidligere. Den Side af Sagen mener jeg ogsaa skal tages i Betragtning, naar vi se, at hele den hygieiniske Side er bleven langt flettere, end den var tidligere. Det er ikke saadanne Tider, man lever i nu, at man kan rutte med Pengene paa det kommunale Omraade og tro, at det betyder Intet. Sæt nu f. Ex., at alle disse Svinebeholdere en grøs, som jeg ikke har bebudet, men befrygtet, skulde sende en Smitsot ud i Kjøbenhavn, saa vil det her snart gaa os som med Ruderne her i Byen i disse Dage, hvor man ikke kan faae dem asurerede, selv om man vil. Det vilde være en slem Chikane for de efterlevende Slægter, og dem skulle vi ogsaa tænke paa, ikke blot paa de Aulevende. Der kunde ogsaa komme Tilfælde, hvor Familieforsørgere falde bort, og saa kunne de Efterlevende blive meget uheldigt stillede, thi vi kunne hygieinisk blive saa berhyggede, at ingen Selstaber mere ville asurere os. Jeg taler her aldeles upartisk, thi naar jeg falder bort, er der saamænd Ingen, der savner mig.

Nielsen-Grøn: I Fjor tillod det ærede Medlem for Ribe Amts Ake Walgtreds (Schelde) og jeg os at stille en Forespørgsel til den høitærede Justitsminister om Stempelingen af Svin, og vi vare da i det uheldige Tilfælde, at vi vidste ikke rigtig, hvor vi skulde hen med vor Forespørgsel, om vi skulde til Justitsministeren eller til Indenrigsministeren. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen, men blot henstille til den ærede Indenrigsminister i dette Dieblif, om der ikke kan gjøres Noget for, at der ikke fremdeles skal betales Stempelafgift af Svin. Jeg synes, at det er en Uretfærdighed, og haaber, at den høitærede Indenrigsminister, som jeg i saa Henseende har al Respekt for, vil sige det Samme, at der ingen Mening er i, at man skal vedblive at svare Stempelafgift og de øvrige Udgifter, der følge dermed, som Transport m. m.

Formanden (Høgsbro): Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal ligger noget fjernt fra det foreliggende Lovforslag, men hvis Indenrigsministeren desuagtet vil svare derpaa, kan der dog Intet være til Hinder derfor.

Indenrigsministeren (Singerlev): Det er et Spørgsmaal, der ikke vedrører mig, og som jeg ikke tror at kunne øve nogen Indflydelse paa, men jeg skjønner ikke